

Ett grovt miljöbrott som aldrig beivrades.

Sverige vargfritt i 100-150 år.

Rovdjuren och speciellt vargen var ett ständigt hot mot landsbygdens befolkning och dess gröna näringar under flera århundraden. Under 1800-talet anordnades inom flera landskap sk vargskall, där ortsbefolkningen ofta i 1000-tal ställde upp och drev vargarna framför sig till varggårdar och skyttekedjor där vargarna avlivades. Vargskallen genomfördes ofta på våren innan kreaturen släpptes ut på bete eller bufördes till fäbodan över sommaren. På detta sätt och genom andra jaktmetoder lyckades man göra stora delar av Sverige vargfritt i 100-150 år, vilket innebar en stor lättnad för landsbygdens befolkning och gynnsammare förutsättningar för de gröna näringarna.

Fridlysning av varg 1966.

När vargen fridlystes i Sverige omkring 1966 fanns endast ett fåtal vargar i landet i huvudsak inom renbeteslandet i norra Sverige. Eftersom vargen var den främsta predatorn på renkalv och renar bedrev de renskötande samerna intensiv jakt på varg. Sannolikt kom fridlysningen av varg till stånd genom att statsmakten hellre ville främja vargen än rennäringen och samerna.

Projekt varg 1976 med ansökan om inplantering av varg

År 1976 hade Sverige enligt Svenska Naturskyddsföreningen (SNF) **endast en** varg inom sina gränser - en hanvarg som fanns inom Padjelanta nationalpark. SNF, Svenska Naturskyddsföreningen, vars enögda inriktning på naturskydd, flora och fauna och därmed främjande av vargen hade noterat att vargen i princip hade utrotats i Sverige. Av denna anledning startade SNF ett "Projekt varg", som syftade till en inplantering av varg i Sverige. År 1976 ansökte SNF hos Jordbruksdepartementet med stöd av slutrapporten av "Projekt varg" om att få inplantera varg i norra Värmland, gränsande till Norge och Dalarna.

Jordbruksministerns svar efter 5 år.

SNF:s ansökan lämnades obesvarad av departementet (regeringen) i dryga 5 år till hösten 1981 då ministern i skrivelsen konstaterade att varg och vargvalpar observerats just inom det område som avsågs i Projekt varg - nämligen norra Värmland. Ministern behandlade således inte SNF:s ansökan i sitt svar.

Tillskyndare av Projekt varg.

Inte enbart SNF och dess medlemmar och sympatisörer verkade under 1970-talet för en inplantering av varg. I Svenska Jägarförbundets tidskrift Svensk Jakt kunde man i mitten av 1970-talet läsa artiklar av anställda inom förbundet som uttalade sig positivt om inplantering av varg, som skulle ge jägarna ett nytt intressant villebråd.

Även storskogsbruket var mycket positivt till inplantering av varg. En bakomliggande orsak till deras positiva inställning torde vara omsorg om och skydd av planteringar och bestånd av ungtall, som utgör ett av älg eftertraktat vinterfoder. Hos personer som kartlagt företag och organisationer som stött projektet finns ytterligare information.

Hur kom vargarna till norra Värmland?

För en klart tänkande människa, som inte styrs av egenintresse eller fanatisk övertygelse, står det helt klart att vargarna som observerades i norra Värmland i slutet av 70-talet och början av 80-talet inte tagit sig dit på egna fötter - vargar kunde inte läsa i Projekt varg vart de skulle gå! Det är ställt utom allt tvivel att vargarna transporterats till och planterats ut i det fria i norra Värmland. Forskarna har genom DNA-analyser fastställt att vargarna kommer från den finsk-ryska populationen. De vargforskare som uttalat sig om den då nyetablerade vargpopulationen i norra Värmland hävdar - av egenintresse, som aldrig förnekar sig - att vargarna mycket väl har kunnat vandra hela den långa vägen från Ryssland/Finland över till norra Sverige och passera genom hela Norrland och renbeteslandet utan att lämna några spår efter sig i form av massaker på renar.

Norska NRK har gjort en film om hur inplantering av varg i norra Värmland gick till med flera vittnesmål om observerade skåpbilar med vargburar som är starka indicier på att vargar planterats ut. Svenska media har visat mycket litet eller inget intresse i frågan hur vargen kom till norra Värmland. Det finns personer som fortfarande söker få fram säkra bevis och kunna fastställa vilka som inplanterat varg. Själv anser jag frågan vara av enbart akademiskt intresse eftersom inplanteringen av varg, som är ett grovt miljöbrott, naturligtvis är preskriberat efter alla dessa år.

Troliga miljöbrottslingar.

Vilka som utfört det grova miljöbrottet går naturligtvis inte att säkert fastställa i dagens läge. Högst sannolikt är det personer inom SNF eller sympatisörer till organisationen. Det kan inte heller uteslutas att representanter för storskogsbruket har varit engagerade i fullföljandet av syftet i "Projekt varg". För SNF och dess sympatisörer är inplantering av varg en fråga om ekologisk ideologi, medan det för storskogsbruket torde vara fråga om en kraftfull åtgärd till skydd för tallplanteringar och växande bestånd av ungtall.

Rättssamhällets och politikernas negligering av det grova miljöbrottet.

Det är märkligt att såväl rättssamhället som politikerna har valt att negligera det grova miljöbrott som inplantering av varg inneburit. Varför blundar man för ett grovt miljöbrott? Antingen är man naiv och tror på vargforskarnas försäkran om att vargarna mycket väl kan ha vandrat till Värmland på egna fötter eller troligare att storskogsbruket har bedrivit en stark lobbyverksamhet gentemot politiker och rättsvårdande myndigheter för att förhindra att rättsliga åtgärder vidtagits i form av startande av förundersökningar om brott! Skogsnäringen har och hade naturligtvis stor betydelse för det svenska samhället och för Sveriges BNP.

Miljörörelsens infiltration av myndigheter och media.

Nu i Sverige hösten 2015 - 20 år efter vårt inträde i EU - har vi fortfarande ingen förvaltning av vargpopulationen, som är resultatet av inplanteringen för drygt 35 år sedan. Under förra vintern inventerades enligt Naturvårdsverket 410 vargar, vilket högst troligt är i underkant. Om man därtill lägger vårens föryngringar inom 50-talet revir kan man sannolikt uppskatta antalet vargar till minst 600. Läget har förvärrats av alla regeringars ovilja och oförmåga att utmana EU och hävda att vargförvaltning i vårt land är en fråga för Sverige och inte för EU-kommissionen. Miljörörelsen inkl. SNF har lyckats infiltrera och "ockupera" viltförvaltande myndigheter - Naturvårdsverket och länsstyrelsernas miljöenheter, vilket har inneburit att vargpopulationen enbart har främjats, medan förvaltningsåtgärder i form av skydds- och licensjakt begränsats till ett minimum eller helt stoppats.

Miljörörelsen har även lyckats mycket väl med att infiltrera media (TV, radio, tidningar). Mer än 80 % av journalistkåren sympatiserar med MP eller V. Detta förhållande omöjliggör i princip att få publicera artiklar eller att få framföra åsikter i radio och TV, som är kritiska mot den svenska vargpolitiken och den icke fungerande förvaltningen av varg.

Politikens svek mot landsbygden.

En överväldigande majoritet av riksdagens ledamöter liksom landets befolkning kommer från storstäder och andra tätorter. De flesta av dem har helt tappat kontakten med sin egen historia och bakgrund med förfädernas avflyttning från landsbygden till städerna med bättre möjligheter till försörjning i form av arbete, sjukvård, kultur och kommunikationer. De ser landsbygden som en möjlighet att nyttja till fritid som weekendvistelser, sommar- och vintersemester. Men för att den möjligheten ska finnas kvar behövs att landsbygdens befolkning kan bo kvar och bedriva sina gröna näringar med fribetande får och kor, som håller landskapen öppna och vackra. Allt fler mjölkbönder tvingas nu lägga ner sin verksamhet p. g. a. bristande lönsamhet. Politikerna tycks tro att vi kan klara oss genom att importera mjölk och mat från grannländerna! Inte enbart den förda vargpolitiken gör att landsbygden och dess befolkning "sitter trångt". Vårdcentraler och ambulanser dras in, skolor och affärer läggs ner, det blir längre till personlig kontakt med samhällets olika institutioner och längre resväg till jobben.

Alliansregeringens utredningar om viltförvaltning resulterade i ett förslag om inrättande av en ny viltmyndighet, som skulle överta all viltförvaltning från Naturvårdsverket, som inte har förmått att bedriva en förvaltning av rovdjur värd namnet. Den ett år gamla S+MP-regeringen har lagt dessa planer i papperskorgen.

Aarhuskonventionen.

Denna konvention ger bl. a. miljöorganisationer rätt att överklaga alla beslut om licens- eller skydds jakt på varg upp till högsta instans. Genom den tidsutdräkt detta innebär stoppades i princip all förvaltningsjakt på varg under ett antal år i början av detta decennium. Den ifjol

avgångna alliansregeringen lyckades under sitt sista regeringsår eliminera de negativa följderna av denna konvention genom att beordra Naturvårdsverket att delegera beslut om licens- och skydds jakt av varg till länsstyrelserna men med möjlighet att överklaga dessas beslut enbart till en instans, nämligen till Naturvårdsverket. Den nya regeringen har tagit fram ett förslag som innebär en tillbakagång till en strikt tillämpning av Aarhuskonventionen, som kommer att ge miljöorganisationer rätt till att överklaga alla beslut om rovdjurs jakt i det oändliga och därmed i princip stoppa alla jakt på och förvaltning av varg.

EU och dess miljödirektorat.

Miljödirektoratet inom EU styrs av personal med åsikter liknande våra miljöorganisationers och MP:s och SNF:s medlemmar, vilka informerar direktoratet om allt som kan tänkas ligga i närheten av avvikelser från direktoratets direktiv och konventioner. Ingen av våra regeringar det senaste decenniet har vågat ta strid mot direktoratet (och EU) och en gång för alla fått fastslaget att svensk förvaltning av rovdjur ska bestämmas i Sverige och inte i Brüssel. Det är väl ett uttryck för att Sverige vill vara "bäst i klassen och inte bråka". Det vore annars i dagens EU läge för en regering med rätt inställning att frondera mot EU i en så marginell fråga som rovdjursförvaltning. Flera länder anser att EU borde reformeras och göras mera slimmat för att ägna sig åt de verkligt viktiga mellanstatliga frågorna. England och dess konservativa regering planerar att inom den närmaste tiden hålla en folkomröstning om ett omförhandlat fördrag med EU och som koncentreras till kärnuppgifterna.

MP:s främjande av vargpopulationen i st. f. förvaltning.

Miljöpartiets representanter i riksdag och regering genomsyras av främjande av tillväxten av vargpopulationen. Det är MP som ligger bakom återinförande av Aarhuskonventionen och möjligheten att överklaga beslut om skydds- och licens jakt av varg i det oändliga och därmed göra det omöjligt att förvalta vargpopulationen. Tjänstemän vid länsstyrelserna sympatiserar med MP och SNF och ställer ofta helt omöjliga krav på begränsning av jakten i tid och rum. En tjänsteman lär t o m ha yttrat till en journalist att meningen med beslutet om skydds jakt var att man inte skulle kunna skjuta någon varg!

Lövens vilja att regera till varje pris.

Det är uppenbart att Lövens vilja att regera till varje pris är så stor att han är beredd att offra landsbygdens överlevnad (de fåtaliga rösterna från landsbygdens befolkning kan han undvara) genom att överlåta rovdjurspolitiken till MP:s och Romsons uppfattning om rovdjurspolitiken.

Miljöåklagares agerande.

Även rättsväsendet har fått sin släng av slevan när det gäller infiltration från miljörörelsen. Några exempel ges här nedan om några miljöåklagares agerande. Flera miljöåklagare driver mål i föregivna grova jaktbrott gällande varg helt utan bärande bevisning. Ett antal jägare har misstänkliggjorts och fråntagits vapen i årtal i mål som drivits till hovrätten utan fällande dom. Var finns Riksrevisionen i dessa fall när det gäller miljöåklagarnas slöseri med skattemedel? En annan miljöåklagare har dragit igång en förundersökning om grovt jaktbrott

med husrannsakan, beslagtagande av vapen i ett fall där hundägaren nyttjat § 28 och skyddat sin hund mot varg och anmält till länsstyrelsen, som godkänt agerandet. Här har vi exempel på egenmäktigt förfarande av miljöåklagare utan insyn och granskning med hänvisning till sekretess under förundersökning!

Vad måste ske nu?

Enligt min uppfattning måste vi inom alla berörda organisationer och sammanslutningar gå samman, träffas och enas om ett handlingsprogram för ett bevarande av landsbygden och förutsättningarna för landsbygdsborna att bedriva sin verksamhet och sina gröna näringar för att behålla våra öppna och vackra landskap. Jag föreslår att alla - stora som små - kommer med i detta uppdrag - LRF, fårbönder, samerna med sin rennäring, jägarorganisationer, småbrukare, hundklubbar, ridklubbar och övriga berörda som t. ex. glesbygdskommuner. Någon av de större organisationerna borde ta på sig ledartröjan och kräva en övergripande förändring av den förda vargpolitiken som helt saknar hänsynstagande till landsbygdens näringar och utan inriktning på förvaltning genom jakt. Kanske LRF eller Jägareförbundet kunde ta på sig den rollen? Lämpligen borde de berörda organisationerna forma en styrgrupp som drar upp riktlinjerna för en arbetsgrupp som kan utarbeta olika strategier för hur vi kan påverka politiker, media och samhället i stort till att inse att Sverige behöver en helt annan och mera landsbygdstillvänd vargpolitik än den vi har idag. Kanske skulle vi inom en snar framtid kunna komma överens om

- att kräva att Sverige fronderar mot EU och slår fast att varg- och övrig förvaltning av rovdjur ska beslutas i Sverige och inte i EU,
- att vargen ingalunda är utrotningshotad - den representerar näst rödräven den största rovdjurspopulationen i världen,
- att riksdagens storstads- och tätortsledamöter gärna får besluta om de vill ha varg inom sina tätorter, men de ska inte pådyvla landsbygden något som de själva inte vill ha,
- att regionalt beslutad vargförvaltning med lokalt inflytande skall införas i Sverige,
- att risken för vargstammens utdöende i Sverige är mycket liten. MVP (minimum viable population = minsta livskraftiga population) beräknat på flera olika sätt är ca 40 individer. Risken för utdöende är då mindre än 10% på 100 år,
- att en ny viltmyndighet inrättas som övertar alla Naturvårdsverkets uppgifter som rör förvaltning av rovdjur och övrigt vilt,
- att en ny viltmyndighet och länsstyrelsernas viltförvaltningsenheter rekryterar personal med känsla för landsbygdens behov och betydelse för Sverige och med inriktning på förvaltning av varg genom licens- och skyddsjakt med syfte att ta bort revir/individer som orsakar stora skador.

Inge Brorsson
Rättviks Jaktvårdskrets
Ordförande